

А там, във гората,
израсли железни тръби.
(„Майка“)

Но днеска
при мене пристигна огняра
и каза:
„Вапцаров,
винтила за прясната пара
затворен.“
(„Горки“)

Безлични и общи, вещите стават едновременно много близки и осезаеми, видими, скъсяват, направо унищожават поетическата дистанция и откриват своето име. Забележително е, че и въжето, и железните тръби сякаш носят активността на случващото се, без тя всъщност да им принадлежи, те стават активни именно защото са назовани, разпознати.

Вещта става материално осезаема и изобразена и посредством *фрагмента*:

Тя носи вечната
човешка бодрост
на яките
стоманени
крила.
(„Романтика“)

Дори само актът на свеждането на вещта до част от нея безспорно я подчертава в нейната конкретност, самият похват на фрагментиране вече сам по себе си задава осезаемото материално присъствие. Постигането на вещната текстура на и чрез *фрагмента* на свой ред доразвива неговото изобразяване, както е в следните два случая, където поетът не изобразява вещи, но си служи с конкретиката на материята, за да я направи естетически факт:

Вятърът донесе
отнейде
топъл лъх на чернозем,
един напев – широк и весел –